

افشاگری نیویورک تایمز درباره اختلافات
بر سر پیشنهاد کی یف برای مذاکرات

بن بست ژئنسکی

صفحه ۷

یکشنبه ۷ اردیبهشت ۱۴۰۴ | ۲۸ شوال ۱۴۴۶ | ۲۷ آوریل ۲۰۲۵ | سال هفدهم | شماره ۱۰۴۳ | ۸ صفحه | ۵۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

۱۴۰۰ سال و ۲۳۷ روز گذشت |

«وطن امروز» گزارش می‌دهد: مرور فیلم‌هایی
که پس از اکران نوروز ۱۴۰۴ روی پرده می‌روند

فصل غروب کمدی‌ها

صفحه ۸

VATAN-E-EMROOZ | VOL. 17 | NO. 4301 | SUN. APR. 27, 2025 | ISSN: 2008-2886

تیتیر های امر وز

انفجار کانتینرهای مخزن مواد اشتعال‌زا
در بندر شهید رجایی ۸ کشته و بیش از
۷۰۰ مصدوم برجا گذاشت

آتش در بندر

■ مدیرکل مدیریت بحران استان هرمزگان:
نسبت به خطر نگهداری کانتینرها و ناایمن
بودن آن تذکر داده بودیم

صفحه ۴

چرا امکان حذف تمام یارانه‌های پنهان
در اقتصاد ایران وجود ندارد؟

معمای یارانه پنهان

صفحه ۳

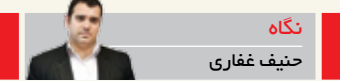
«وطن امروز» گزارش می‌دهد: مروری بر تحریم‌های
دونالد ترامپ علیه ایران، قبل و بعد از
آغاز مذاکرات هسته‌ای

بالماسکه فشار

سرخوردگی اپوزیسیون از رویکرد ترامپ
در مذاکره با ایران: **پایان یک توهم**

صفحه ۵

ترامپ در دام خودساخته تعارف‌ها

صورت‌بندی جنگ تعارف‌های اخیر که از واشنگتن آغاز شده، روز به روز پیچیده‌تر می‌شود. این پیچیدگی بیش از آنکه معلول توانمندی آمریکا در طراحی این نبرد تمام‌عیار باشد، منبعث از ریسک‌پذیری خطرناک ترامپ و بی‌توجهی وی نسبت به کنشگری بالقوه و بالفعل چینی‌ها در این آوردگاه بی‌انتهاست. دامنه جنگ تعارف‌های واشنگتن و پکن همچنان گسترده‌تر می‌شود. هر اندازه بازیگران بین‌المللی بیشتری در معرض این منازعه قرار می‌گیرند، رویکرد اقتصادی چین و آمریکا رادیکال‌تر و گارد آنها در برابر یکدیگر بسته‌تر می‌شود. طی هفته‌های اخیر بسیاری از استراتژیست‌ها و تحلیلگران مسائل تجاری تاکید کرده‌اند مناقشه جاری میان ۲ کشور به نقطه کنونی محدود نخواهد ماند. حتی بسیاری از بازیگرانی که خواستار رعایت بی‌طرفی در این مناقشه هستند، در آینده نزدیک ناچار خواهند بود میان واشنگتن یا پکن، یک گزینه را انتخاب کنند. در میانه تنش‌های تجاری با ایالات متحده، دولت چین هشدار داد هیچ کشوری نباید توافق با واشنگتن امضا کند که به منافع جمهوری خلق چین آسیب بزند. سخنگوی وزارت بازرگانی چین در این باره تاکید کرد: «پکن قاطعانه مخالف هر گونه توافقی است که به قیمت از بین بردن منافع چین تمام شود. در صورت وقوع چنین موقعیتی، چین آن را هرگز نخواهد پذیرفت و به طور جدی واکنش نشان خواهد داد. سیاست مبادلات با متجاوز، صلح به همراه نمی‌آورد». صورت مساله تا حد زیادی گویاست: چینی‌ها در واکنش به جنگ تعارف‌های طراحی و عملیاتی شده از سوی کاخ سفید، روز به روز عملگراییانه‌تر رفتار می‌کنند. این عملگرایی، خود را در وضع راهبردهای اقتصادی و تجاری خرد و کلان از نسوی چینی‌ها نشان می‌دهد. مواضع اخیر سخنگوی وزارت بازرگانی چین، نقطه آغاز مرحله‌ای تازه از جنگ تعارف‌های با آمریکاست که البته دیگر بازیگران جهان را نیز به صورت خواسته یا ناخواسته در گیر خواهد کرد. چینی‌ها در رویکردی خود از بازیگرانی که به صورت جبری یا خودخواسته به بازی در زمین واشنگتن (در عرصه جنگ تجاری) تن می‌دهند، تحت عنوان بازیگران ماشائنگر یاد می‌کنند؛ بازیگرانی که قطعاً مشمول جرایم و محدودیت‌های قابل توجه و حتی تحریم‌هایی از سوی پکن خواهند شد. اصطلاح مبادلات در نظام بین‌الملل به رویکردی اطلاق می‌شود که در آن، دولت‌ها در برابر کشورهای مهاجم کوتاه می‌آیند تا از جنگ جلوگیری کنند.

صورت‌بندی جنگ تعارف‌های اخیر که از واشنگتن آغاز شده، روز به روز پیچیده‌تر می‌شود. این پیچیدگی بیش از آنکه معلول توانمندی آمریکا در طراحی این نبرد تمام‌عیار باشد، منبعث از ریسک‌پذیری خطرناک ترامپ و بی‌توجهی وی نسبت به کنشگری بالقوه و بالفعل چینی‌ها در این آوردگاه بی‌انتهاست. دامنه جنگ تعارف‌های واشنگتن و پکن همچنان گسترده‌تر می‌شود. هر اندازه بازیگران بین‌المللی بیشتری در معرض این منازعه قرار می‌گیرند، رویکرد اقتصادی چین و آمریکا رادیکال‌تر و گارد آنها در برابر یکدیگر بسته‌تر می‌شود. طی هفته‌های اخیر بسیاری از استراتژیست‌ها و تحلیلگران مسائل تجاری تاکید کرده‌اند مناقشه جاری میان ۲ کشور به نقطه کنونی محدود نخواهد ماند. حتی بسیاری از بازیگرانی که خواستار رعایت بی‌طرفی در این مناقشه هستند، در آینده نزدیک ناچار خواهند بود میان واشنگتن یا پکن، یک گزینه را انتخاب کنند. در میانه تنش‌های تجاری با ایالات متحده، دولت چین هشدار داد هیچ کشوری نباید توافق با واشنگتن امضا کند که به منافع جمهوری خلق چین آسیب بزند. سخنگوی وزارت بازرگانی چین در این باره تاکید کرد: «پکن قاطعانه مخالف هر گونه توافقی است که به قیمت از بین بردن منافع چین تمام شود. در صورت وقوع چنین موقعیتی، چین آن را هرگز نخواهد پذیرفت و به طور جدی واکنش نشان خواهد داد. سیاست مبادلات با متجاوز، صلح به همراه نمی‌آورد». صورت مساله تا حد زیادی گویاست: چینی‌ها در واکنش به جنگ تعارف‌های طراحی و عملیاتی شده از سوی کاخ سفید، روز به روز عملگراییانه‌تر رفتار می‌کنند. این عملگرایی، خود را در وضع راهبردهای اقتصادی و تجاری خرد و کلان از نسوی چینی‌ها نشان می‌دهد. مواضع اخیر سخنگوی وزارت بازرگانی چین، نقطه آغاز مرحله‌ای تازه از جنگ تعارف‌های با آمریکاست که البته دیگر بازیگران جهان را نیز به صورت خواسته یا ناخواسته در گیر خواهد کرد. چینی‌ها در رویکردی خود از بازیگرانی که به صورت جبری یا خودخواسته به بازی در زمین واشنگتن (در عرصه جنگ تجاری) تن می‌دهند، تحت عنوان بازیگران ماشائنگر یاد می‌کنند؛ بازیگرانی که قطعاً مشمول جرایم و محدودیت‌های قابل توجه و حتی تحریم‌هایی از سوی پکن خواهند شد. اصطلاح مبادلات در نظام بین‌الملل به رویکردی اطلاق می‌شود که در آن، دولت‌ها در برابر کشورهای مهاجم کوتاه می‌آیند تا از جنگ جلوگیری کنند.

صورت‌بندی جنگ تعارف‌های اخیر که از واشنگتن آغاز شده، روز به روز پیچیده‌تر می‌شود. این پیچیدگی بیش از آنکه معلول توانمندی آمریکا در طراحی این نبرد تمام‌عیار باشد، منبعث از ریسک‌پذیری خطرناک ترامپ و بی‌توجهی وی نسبت به کنشگری بالقوه و بالفعل چینی‌ها در این آوردگاه بی‌انتهاست. دامنه جنگ تعارف‌های واشنگتن و پکن همچنان گسترده‌تر می‌شود. هر اندازه بازیگران بین‌المللی بیشتری در معرض این منازعه قرار می‌گیرند، رویکرد اقتصادی چین و آمریکا رادیکال‌تر و گارد آنها در برابر یکدیگر بسته‌تر می‌شود. طی هفته‌های اخیر بسیاری از استراتژیست‌ها و تحلیلگران مسائل تجاری تاکید کرده‌اند مناقشه جاری میان ۲ کشور به نقطه کنونی محدود نخواهد ماند. حتی بسیاری از بازیگرانی که خواستار رعایت بی‌طرفی در این مناقشه هستند، در آینده نزدیک ناچار خواهند بود میان واشنگتن یا پکن، یک گزینه را انتخاب کنند. در میانه تنش‌های تجاری با ایالات متحده، دولت چین هشدار داد هیچ کشوری نباید توافق با واشنگتن امضا کند که به منافع جمهوری خلق چین آسیب بزند. سخنگوی وزارت بازرگانی چین در این باره تاکید کرد: «پکن قاطعانه مخالف هر گونه توافقی است که به قیمت از بین بردن منافع چین تمام شود. در صورت وقوع چنین موقعیتی، چین آن را هرگز نخواهد پذیرفت و به طور جدی واکنش نشان خواهد داد. سیاست مبادلات با متجاوز، صلح به همراه نمی‌آورد». صورت مساله تا حد زیادی گویاست: چینی‌ها در واکنش به جنگ تعارف‌های طراحی و عملیاتی شده از سوی کاخ سفید، روز به روز عملگراییانه‌تر رفتار می‌کنند. این عملگرایی، خود را در وضع راهبردهای اقتصادی و تجاری خرد و کلان از نسوی چینی‌ها نشان می‌دهد. مواضع اخیر سخنگوی وزارت بازرگانی چین، نقطه آغاز مرحله‌ای تازه از جنگ تعارف‌های با آمریکاست که البته دیگر بازیگران جهان را نیز به صورت خواسته یا ناخواسته در گیر خواهد کرد. چینی‌ها در رویکردی خود از بازیگرانی که به صورت جبری یا خودخواسته به بازی در زمین واشنگتن (در عرصه جنگ تجاری) تن می‌دهند، تحت عنوان بازیگران ماشائنگر یاد می‌کنند؛ بازیگرانی که قطعاً مشمول جرایم و محدودیت‌های قابل توجه و حتی تحریم‌هایی از سوی پکن خواهند شد. اصطلاح مبادلات در نظام بین‌الملل به رویکردی اطلاق می‌شود که در آن، دولت‌ها در برابر کشورهای مهاجم کوتاه می‌آیند تا از جنگ جلوگیری کنند.

ادامه در صفحه ۲

مهم‌تر از آن، طراح گفتمان بازتنظیم‌بزرگ (The Great Reset) است. از سال ۲۰۲۰ همزمان با پاندمی «کووید-۱۹»، شواب از این بحران جهانی به عنوان «فرصتی استثنایی» برای تغییر بنیادین در ساختارهای اقتصاد، سیاست و جامعه جهانی یاد کرد. او آشکارا نوشت «جهان دیگر نباید به گذشته بازگردد» و این جملات را با وعده‌هایی چون دیجیتال‌سازی، حذف مالکیت خصوصی، تسریع انرژی‌های سبز و بازمهندسی شیوه زندگی شهروندان جهان ترکیب کرد.

■ **داووس: اتاق فکر نخبگان یا دولت پنهان؟**
آنچه داووس را برای بسیاری از مردم و تحلیلگران نگران کننده می‌کرد، نه صرفاً جلسات درسته سالانه یا حضور سرمایه‌داران و رهبران جهان، بلکه ماهیت غیرپاسخگو و ایدئولوژیک آن بود. WEF هیچ‌گاه نهادهی دموکراتیک یا بین‌المللی نبود اما با بودجه‌های کلان، شبکه‌های رسانه‌ای و ایده‌های جذاب ظاهر شده، توانست خود را به عنوان مرجع تعیین کننده «آینده جهان» معرفی کند. در اجلاس‌های داووس، تصمیماتی گرفته می‌شد که سرنوشت کشورها را تغییر می‌داد اما مردم آن کشورها هرگز نه از جزئیات مطلع می‌شدند و نه امکان مخالفت داشتند. وقتی شواب می‌گوید «در آینده، مردم هیچ چیز نخواهند داشت اما خوشحال خواهند بود»، این نه یک پیش‌بینی، که

یک برنامه‌ریزی است. این گزاره‌ها همزمان با پیشروی بی‌وقفه پلتفرم‌های دیجیتال، محدودسازی آزادی‌های مدنی به بهانه امنیت و نهادینه‌سازی شکاف طبقاتی از طریق استانداردهای جهانی بود. شعارهایی مانند «شمول دیجیتال»، «نوآوری اجتماعی» و «اقتصاد سبز» در فضای داووس، عملاً پوششی بود برای انباشت قدرت در دست اقلیتی فراملی و غیردموکراتیک.

■ **استعفا، نماد بحران ساختاری**
استعفاي شواب، درست زمانی که نهاد داووس تحت فشارهای شدید رسانه‌ای، پارلمانی و افکار عمومی قرار گرفته بود، بیانگر بحرانی فراتر از «مدیریت سازمانی» است. بحران به خود نهاد بازمی‌گردد. مجمعی که قرار بود موتور هدایت تمدن جهانی باشد، حالا در گیر افشاگری‌های درون‌ساختاری، سقوط اعتماد و حتی اختلافات درونی شده است. کارمندان سابق و فعلی WEF در نامه‌ای به هیات‌مدیر، شواب را به سوءمدیریت مالی، اعطای قراردادهای پرسود به اعضای خانواده‌اش و مسدودسازی هر گونه نظارت مستقل متهم کردند. برخی تحلیلگران غربی حتی با افراتر گذاشته و گفتند داووس بیش از آنکه مکانی برای گفت‌وگوی نخبگان باشد، تبدیل به سکویی برای تثبیت سرمایه‌داری دیجیتال استبدادی شده است.

پایان پدرخوانده نظم نوین جهانی؛ فروپاشی داووس از درون

در این میان، استعفاي شواب می‌تواند برای نخبگان نظم جهانی فرصتی برای نجات چهره‌شان باشد اما حقیقت این است که گفتمان «بازتنظیم بزرگ» حالا بیش از همیشه، مورد تردید عمومی قرار گرفته است. ■ **شواب، مکرون و بازگشت نئولیبرالیسم خشن**
برای درک بهتر استعفاي شواب، باید به فضای ژئوپلیتیک فعلی هم توجه کرد. همزمان با این استعفا، فرانسه در گیر شورش‌های گسترده در حومه‌های مهاجرنشین است. سیاست‌های سختگیرانه دولت مکرون در سال ۲۰۲۵، از محدودسازی مدارس اسلامی گرفته تا طرح‌های حذف یارانه انرژی در مناطق فقیرنشین، همه در راستای همان گفتمان داووس است: نئولیبرالیسم فناوریانه با ماسک آزادی و دموکراسی. کلاوس شواب حامی دولت‌هایی مانند فرانسه مکرون بود؛ دولت‌هایی که با لیخند دیجیتال و وعده‌های سبز، حاکمیتی سخنگیر و نابرابر را بازتولید کردند. استعفاي شواب شاید انعکاسی باشد از بن‌بستی که همین الگوهای حکمرانی در اروپا و آمریکای شمالی به آن رسیده‌اند.

■ **ملت‌ها در برابر نخبگان جهانی**
با استعفاي شواب، حالا پرسش این است: آینده مجمع جهانی اقتصاد چه خواهد شد؟ آیا پروژه بازتنظیم ادامه می‌یابد؟ معظله به آن اشاره فرمودند، در ارتباط با بحث مهم «وحدت مذاهب اسلامی» تحلیل کنیم. وحدت مذاهب اسلامی نسخه شفایبخش امت اسلامی است و امامین انقلاب آن را در عبور از تلاطم فتنه‌ها به عنوان یک اصل اساسی دانسته و بنای جدیدی برای آن در انقلاب اسلامی بنیان نهاده‌اند. در انقلاب اسلامی وحدت یک تاکتیک یا استراتژی نیست و مقام معظم رهبری بارها فرموده‌اند «بیاید به وحدت به چشم یک تاکتیک

شاید بله! اما واقعیت این است که موج فزاینده انتقادات، چه از سوی چپ‌گرایان عدالت‌طلب و چه از سوی محافظه‌کاران ملی‌گرا، نشان می‌دهد نظم نخبگانی دیگر نمی‌تواند بدون چالش پیش رود. در آمریکای لاتین، آفریقا، آسیا و حتی اروپای شرقی، صداهایی شنیده می‌شود که خواهان بازگشت به حاکمیت ملی، اقتصاد مقاومتی و محدودسازی نفوذ نهادهای جهانی هستند. استعفاي شواب، آغازی است بر فروپاشی تدریجی نهادهای نخبگان جهانی‌شده. ■ **داووس بدون شواب، یا جهان بدون داووس؟**
کلاوس شواب بیش از ۵ دهه سمبل ساختار قدرتی بود که با ابزارهای علمی، زبانی نرم و مفاهیمی فریبنده، مسیر جهان را از مشارکت مردم به تصمیم‌سازی نخبگان منحرف کرد. حالا با افشای فساد در قلب داووس و سقوط اسطوره آن، این سؤال جدی‌تر از همیشه مطرح است: جهان به چه نوع حکمرانی نیاز دارد؟ اگر ملت‌ها بخواهند آینده خود را دوباره بسازند، باید از داووس عبور کنند. نه صرفاً از شخص شواب، بلکه از گفتمانی که او نماد آن است. استعفاي او، اگر چه دیر هنگام اما فرصتی است برای بازنگری اساسی در شیوه اداره جهانی؛ اداری که به جای نخبگان، با ملت‌ها تعریف شود.

نگاه کرد؛ وحدت یک اصل اسلامی است». یعنی بنا نیست به مناسبت چرخش شرایط و ایام، تغییر کند یا از اولویت بیفتد. ایشان با علم و احاطه همه‌جانبه بر مسائل دنیای اسلام، وحدت را ضروری دین معرفی می‌کنند. سال‌ها تفرقه بین ملت‌های مسلمان سبب ضعف، سستی و عدم انسجام آنان بوده و موجب تسلط و سیطره دشمنان اسلام بر آنان شده.

ادامه در صفحه ۲